

ment at fáa gott burtur úr öllum, eisini tí mest rangvörða og meningsleysa.

Sum sagt hava ikki øll fingið sama leiklut í hesi Guds ætlan við mannaheiminum. Ísrael hevur fingið ein serligan leiklut, við tað at Gud útvaldi sær tey at vera ognarfólk sitt. Tað vóru ikki tey, ið valdu sær Gud – bert millum av gudarnar er frítt val; hin livandi Gud kann bert tann velja, sum Gud longu frammanundan hevur valt – men tað var hin livandi Gud, sum í óavmarkaða valdi sínum valdi sær tey at vera ognarfólk sitt. Men tað merkti ikki, at lívið hjá hesum fólkum gjørdist ein dansur á rósum. Frá fyrsta degi hevur høvdingin í hesum heimi saman við hjálparmonnum sínum, sum ongantíð hava troðið, staðið Guds ætlan ímót, og tað hevur sít sín dapra dóm á Ísraels søgu líka til dagin í dag. Men var lagna teirra so eirindaleyst merkt av, at tey sum Guds ognarfólk vóru partur í stríði hansara við hin ónda og óndskapsins maktir, er tað tá hugsandi, at tey nakrantíð sum fólk skulu ganga til grundar? Roknar hin villi oljuviðurin við bjarging, eftir at hann er gróðursettur í hitt góða oljutræið, hvussu mikið meir skulu tá ikki tær ektadu greinarnar verða gróðursettir í teirra egna træ? (Róm. 11.24).

Tað hendur, at vit møta menniskjum, ið tykjast halda, at lívið hjá einum kristnum menniskja eigur at vera lættari enn hjá teimum, ið ikki trúgva. Men hetta er ein misskiljing. Kristindómurin vísir okkum á hina røttu leiðina gjøgnum lívið, men velur ikki fyrri okkum og tekur ikki ábyrgdina frá okkum. Trúgvinn er einki gandaorð, men hon gevur timum einstaka móti at liva í líti á, at lívsleið hansara er ann leiðin, sum Gud vil færa hann fyrri at bjargast. Men tað verður einki sagt um, at Guds leið við okkum skal vera uttan rupulleikar og meinbogar á vegnum. Heldur ikki gevur kristindómurin svar á allar eir mongu spurningar, sum verða settir okkum í lívinum. Eisini kristin menniskju mega lata sær lynda at

liva við ósvaraðum spurningum. Men kristindómurin í hjálpi okkum tó at liva við hesum ósvaraðum spurningum, tí hann lovar okkum svar á teir í ljósinum í Guds ríki. Sum vit hava okkara avmarkaða og ókenda leiklut í Guds ráðgerð til frelsu, soleiðis mega vit eisini vera til reiðar at stíga tey tungu sporini, sum henda leið kann krevja av okkum.

Tá ið tað snýr seg um lív okkara, er tað ikki altavgerandi, um vit fáa góðlukku ella mótgang her í lívinum – vit fáa øll helst nakad av báðum. Tað avgerandi er, at vit eru til reiðar at liva lív okkara og gera gerning okkara í lydni móti til Gudi, sum setti himmal og jørð í røring fyrri at bjarga okkum. At gera Guds vilja var høvuðsmálið í lívi Jesusar. »Matur mín er at gera vilja hansara, sum meg sendi, og at fullføra gerning hansara«, segði Jesus. Og tá ið hann mest brennandi ynskti at kunna fylgja sínum egna vilja, segði hann: »Verði ikki vilji mín, men tín«. Og hetta er leiðin hjá einum og hvørjum, ið vil hoyra Gudi til og geva seg í tænastu hansara. Okkum nýtist ikki at læra upp á Gud ella í tíð og ótíð at minna hann á, hvussu ófullkomið alt er hjá okkum. Gud kennir okkum betur enn vit sjálvi, tí hann longu hevur fingið til vega alt tað, sum vantar í hjá okkum. Hjá honum er alt møgulegt, og hann hevur í Jesu Kristi útvegað okkum alt tað, ið okkum tørvar bæði her og hinumegin.

Við komu Jesu Kristis í henda heim er Guds ríki komið til okkara. Gud hevur við Jesu Kristi talað sít frelsandi orð til menniskjað. Her skal einki leggjast afturat, og einki dragast frá. Tað, sum vit ikki vóru før fyrri, hevur Jesus Kristus, hitt æviga Gudsorðið gjørt fyrri okkum. Frelsan er Guds gáva, sum vit á ongan hátt høvdu uppiborið. Men tað stendur til okkara, um vit vilja taka av gávuni ella royna at klára okkum sum frægast uttan. Tað stendur til okkara, um vit vilja leggja lív og lagnu okkara í Guds hendur ella seta álit okkara á okkurt annað. Her ræður um trúgv ella vantrúgv, um álit ella misálit á

Gud. Aðrir møguleikar eru ikki. Men skal lívsleið okkara einaferð bera heim aftur í Guds ríki, skal lív okkara aftur gerast tað, ið tað varð ætlað at vera, tá koma vit ikki uttan um Jesus Krist og gerning hansara. Og trúgv er júst at seta álit sít á Jesus Krist og gerning hansara okkum til bjargingar. Og lurtið ikki eftir øllum teimum røddum, ið á ymskan hátt royna at skapa iva um hetta, men fylgið eisini her fedranna tryggu leið. Teir høvdu lært at líta lív sít og lagnu sína í Guds hendur og at vænta sær alt gott av honum. Støðið var trygt, tí tað var Kristus, ið skuldi svara fyrri teir, og hann var tann einasti, ið kundi gera tað til lítar. Kristus skal eisini svara fyrri teg, og hann skal svara fyrri meg og fyrri øll, ið seta álit sít á hann. Tað var í hesum álit, forfedrar okkara lögdu frá landi eisini teir dagarnar, tá ið fleiri teirra ikki bóru boð í bý. Men eisini hesir dagar byrjaðu við sálmaversinum: »Nu flyr jeg til din nåde/ og giver mig i din hånd/ du måtte vel

over mig råde/ jeg går i dit ledebånd/ den stund, jeg er her i live/ jeg trøster mig ved din pagt/ ved dine ord vil jeg blive/ til dig stander al min agt«. Og paktin, teir uggaðu seg við, var eingin onnur enn dópspaktin, var lyftuð um barnarættindi hjá Gudi, sum hann gav teimum, tá ið teir sum smábørn vórðu bornir til dómin og givnir honum.

Hesin boðskapur hevur, síðan hann á fyrsta sinni varð boðaður her, eyðkent fólk okkara. Tað rann saman millum kristindóm og mentan, so tað enn í dag er ógjørligt at skilja tey at. Hóast málið er týðningarmikið, er tað tó ikki nóg mikið at skapa eitt fólk. Mentanin hoyrir við, og hon er í stóran mun við til at halda samfelagnum saman. Tí er tað ikki allar sannleikar, at fólkid skapar mál og mentan; tað er eisini satt, at fólkid verður skapt av máli og mentan. Tey eru neyðugu ýtini, sum vit kunnu miða okkum eftir í samfelagnum, og fáa teimum fáa vit identitet okkara. Tjóð-

Heiðursgesturin, drottningin syngur á føroyskum

Peter O.K. Olofson prædiker yvir dagsins teksti

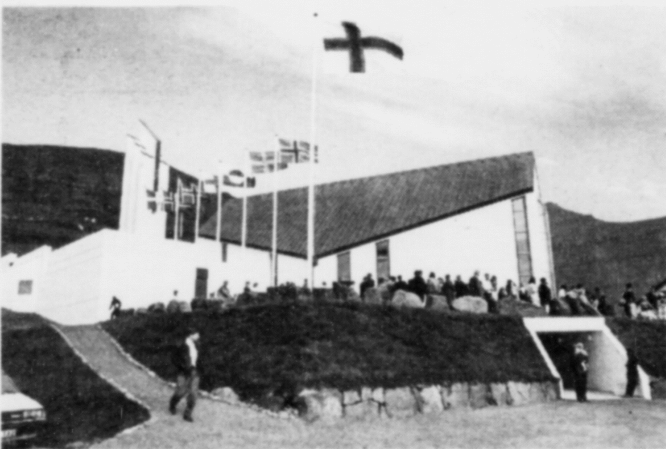
skapur er ikki bert bundin at landi og máli, men eisini at landsins mentan. Og tí eru vit undir kristindómsins ávirkan antin vit vilja tað ella ikki. Á hesum staði varð okkum lívið á fyrsta sinni givið, her skuldi lívs-gerningur okkara útinnast okkum sjálvum og fólk okkara til gagns, og her verður biðað eftir avriki okkara. Einku, sum vit gera, er fullkomið og letur upp Guds ríkis dyr fyrri okkum. Men tó skal verk okkara gerast við rættisinni eftir Guds vilja, tí tað er munur á rættvísis- og órættvísis-verki.

Kirkjur byggja vit við tí eina endamáli, at her skal Guds evangelium verða boðað, men boðað sum evangelium og lóg, og henda kirkja er einki undantak. Her skal hitt óttafulla og niðurboygda hjartað verða uggað, og hitt harða og sjálvsøkna sinnið verða boigt. Her skal menniskjað verða bygt upp, so tað kann standa ímóti øllum tí, ið vil bróta niður. Men her skal

eisini Guds krav ljóða, so eingin skal vera í iva um, at hann stendur fyrri Guds andliti. Her standa vit fyrri honum, sum er Harri og skapari okkara, sum er dómari og miskunnari okkara, sum er faðir og endurloysari okkara, sum er okkara einasta vón um bjarging. Soleiðis hevur hann opinberað seg í Jesu Kristi, og okkum nýtist ikki aðrar opinberingar. Hjá honum hava vit alt, ið neyðugt er, hjá honum hava vit fast undir fót, tí hann kunnu vit vera trygg við í øllum lívsins førum.

So fari eg at ynskja kirkjufólkinum her hjartaliga til lukku við nýggju kirkjuni. Gud signi tykkum og kirkju tykkara.

Amen.

Norðurlensku fløgginu prýddu uttanfyri, merkið bleiktrar fremst

Fólk ljóða á meðan Hans Jacob Joensen, biskupur vigir kirkjuna